

pschisch ten werc, kenž moj Israelski lud pasež bužo; kotaregož buchod wot sachopena a wot niimernojezi how jo był.

Schynno, zož wot togo narodu naschogo Kněsa a Humožnika Jesu Kristusa perwej jo saporwedane hordowalo, to jo we swojom zošu se stalo; a my namakajomy tež we naschom žinšajšchem ewangeliu wot togo to dopoŕniene.

Ev. Lucasa 2, 1—14.

Wono pak se stanu we tych samych dnach, až pschifaju wot fejšora Augustusa hujže, aby šchynen šwet sapisany hordowak.

A to sapisowane běšcho to předne, a stanu se, gaž Zyrenius Syrisku semju sastojascho.

A šchynne žechu, aby se dali sapisasch, kuždy do swojogo města.

A Josep žescho tež i Galilejskeje i togo města Nazaretha do žydowskeje semje k tomu městu Dabita, kotaremuž grene Bethlehem, togodla až won i teje wjaže a rodu Dabita běšcho.

Aby se dał sapisasch i Mariu swojeju slubjoneju žonu, kotaraž same-druha běšcho;

A wono se stanu, gaž wonej tam běšchtej, hordowachu te dny dopoŕniene, až wona porožisch derbešcho.

A wona poroži swojogo syna, togo perwo-porožonego, a powi jogo do peluchow, a položy jogo do žłoba, togodla až ja ne žeden rum we tej golišy nebešcho.

A pastyre běchu we tom samem kraju na polu pschi tych buchtach a hobswarnowachu nozy swoju redowiu.

A lej. janzel togo Kněsa stupi k nim, a ta šchajnoscz togo Kněsa ich hobswešchi, a woni se welaj kojachu.

A ten janzel zašcho k nim: Nebojšcho se, pscheto lej, ja saporwedam wam welikě wjašele, kotarež šchomu ludu se dostanusch bužo,

Až wam žinša ten humožnik se jo narožik, kotaryž jo Kristus, ten Kněs we Dabitowem měsce.

A to dej wam iname bysch: Wy bužoscho to žišchetko namakasch do peluchow powite, a we žłobe lažeze.

A ned bešcho tam podla togo janzela ta mañ togo nebjaskego ryšcharstwa, te chwalachu Boga a žachu: